

[Stauning.]

lie til paa det Punkt at være imødekommende. Hvis der maatte være andre Omraader, hvor der skulde være Rimelighed for Ændringer i vort Forslag, har jeg heller intet derimod, ligesom jeg ogsaa tidligere har sagt, at hvis Ministeriet mener, at denne Form for Tilvejebringelse af disse særlige Midler ikke er rigtig, og kan anvise en anden, er vi ogsaa villige til at forhandle derom.

Dette vil jeg gerne sige til den højtærede Finansminister, fordi hans Paastand om, at Paabudet i Loven er opfyldt, ikke er rigtig. Nu ved jeg vel, at om jeg saa sagde det fra nu af og til Juleaften, rokede det ikke Finansministeren. Mere paastaaelig en Mand end den højtærede Finansminister har jeg sjældent truffet, og jeg har ogsaa været Vidne til Lovfortolkninger af ham før i Dag, som har været i den Grad hærrejsende, at jeg ved, han ogsaa er en Mester paa det Omraade, saa jeg nærer ingen som helst Forventning i den Retning. Men jeg vil gerne hævde som en aldeles bestemt Opfattelse, støttet af Folk, som jeg har bedt se paa denne Sag, Folk, som har Evne til Lovfortolkning, at en Opfyldelse af Loven ikke med en Tøddel er sket fra Ministerens Side.

Thi det, der staar i Loven, er, at man skal fremsætte Lovforslag „om Tilvejebringelse af særlige Indtægter til Forrentning og Afdrag af det Statslaan, der optages til Dækning af de med denne Lov“ — det vil sige Landmandsbankloven — „forbundne Udgifter“. Det er Lovens Ord. Ministeren har ikke med en Tøddel søgt at opfylde disse Ord. Han har fremsat nogle Forslag om nye indirekte Skatter paa Tobaksvarer og Chokolade, som han har kombineret med Nedsættelser af andre Afgifter, Tinglysningsafgifter, og hvad det nu var for nogle Afgifter, og han har i det ene Lovforslag sagt, at den Lov træder i Kraft, naar den anden Lov er vedtaget. Han har yderligere her i Salen redegjort for, hvorledes de Penge, der kom ind, alle sammen skulde anvendes til andre Formaal end det, her er Tale om. Ikke een Øre af det, der var tilsigtet indvundet ved Ministerens Forslag, skulde anvendes paa den her foreskrevne Maade.

Altsaa, en Opfyldelse af dette kan Ministeren hævde er sket, saa ofte han vil, derfor bliver det ikke rigtigt, lige saa lidt som 9. Juli-Erklæringen var rigtig.

Den højtærede Minister talte om, at Folketinget hidtil har erklæret sig enigt med Ministeren, men dette er aldeles ikke

rigtigt, for Spørgsmaal derom har overhovedet ikke foreligget hidtil. Det foreligger nu ved vort Lovforslag. Nu kan Tinget faa Lejlighed til at udtrykke, om man vil tilvejebringe disse særlige Midler paa denne Maade eller ikke; men Ministeren har ikke givet Tinget nogen Anledning til at udtale sig om, hvorvidt Fremskaffelsen af disse Midler skulde ske paa den ene eller den anden Maade, for der har overhovedet intet Forslag foreligget før vort om disse Midlers Tilvejebringelse. Der har foreligget Forslag om andre Midlers Tilvejebringelse, Midler til at ændre Retsafgifter og Tinglysningsafgifter m. m.; men om Forrentning og Afdrag af Statslaanet til Landmandsbanken har der intet Forslag været stillet, ikke før vort.

Jeg maa dernæst sige, at selv om det nu er rigtigt, som den højtærede Minister siger, at vi heller ikke behøver nogen Dækning, saa bliver et Lovforslag i Henhold til denne Lovbestemmelse alligevel ikke overflødigt. Thi Begrundelsen for Bestemmelsen var netop en helt anden. Det drejede sig ikke om, hvorvidt vi havde Penge eller ikke. Om vi saa svømmede i Penge, skulde disse Midler efter Loven tilvejebringes paa særlig Maade. I hvert Tilfælde det radikale Venstre, og jeg troede i øvrigt alle, delte den Betragtning, at man ikke efter at have plyndret Fattigfolk skulde læsse en ny Byrde paa deres Skuldre til Fordel for en falleret Bank.

Begrundelsen for dem, der stemte for denne Lovbestemmelse, var naturligvis, at dette Beløb ikke maatte have Karakter som almindelige Statsindtægter, men skulde fremskaffes hos en særlig Kreds af Befolkningen. Og dette skulde jeg i og for sig tro ogsaa maatte være stemmende med Venstres Program. Venstres Program af 1916 siger jo netop, at man skal lægge Skattebyrden paa de stærkeste Skuldre, og de stærkeste Skuldre maa vel paa godt Dansk være dem, der ejer noget og har nogle ordentlige Indtægter. De stærkeste Skuldre kan neppe være Aldersrentnyderne og Invaliderne, og det er dem, man allerførst har plyndret for at faa Midler til Lettelse af Formueskatten, en Utilbørlighed, vi altsaa protesterer imod, saa ofte der gives Lejlighed dertil.

Jeg hørte med Interesse det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg paa Venstres Vegne udtale sig mod det foreliggende Lovforslag. Han gjorde det ud fra den Betragtning, at det gjaldt at vise Retfærdighed overfor Formueejerne, og at det